

Sevginin uzun kelime dizilerinden anlaşılacağına inanmayı bıraktım. Yalancı şairlerden değilim. İyi şairler kime yazmışlar şiirlerini? Kimseye. Aşık olan ve aşka inanan insan senelerce şiir yazamaz. Belli insanlara yazılan şiirler azdır, hayali insanların hayali aşklarına bitmez tükenmez kelime oyunları.

Bir suçluluk var üzerimde. Ezeli ve ebedi mahkumiyet hissi. Hayata ve diğer *yüksek kavramlara* inancının etleri dökülmüş kemikleri kalmış, günahkar bir adamın *sevgi* içerikli cümle kurması ayıp geliyor bana. Bir de ortalık yerde, Susuyorum bir senedir.

Mamafih haddimi aşarak her düşündüğümde kendime dair umut veren, hala *yaşama şansım* olduğunu hissettiren, hayal kurmanın hala mümkün, hayallerimin hala makbul olduğunu öğreten, yazdıklarını okurken, yazdıklarıma dair konuşurken, ufak ve büyük şeylere öfkelenirken, anlaşırken ve arada anlaşılamazken, öfkeden gözlerini devirirken ve gözleri parlayarak gülerken ve şefkatini deliliğimin üstüne ipek bir battaniye gibi örterken... En güzel fotoğraflarımı o çekiyor çünkü kimse beni onun gibi görmüyor.

Kaderin getirdiği denk düşmeler hayatın özü değil mi?